

KRAJKA JÓZEF (1900-1971)

Urodził się 26 lutego 1900 roku jako syn Piotra, gospodarza, i Agnieszki z Grześkowiaków, najstarszy z sześciorga rodzeństwa. Miał cztery siostry i brata. Od szóstego roku życia uczęszczał do szkoły powszechnej, a po jej ukończeniu od 1914 roku pracował w gospodarstwie rolnym rodziców. Po wybuchu powstania wielkopolskiego, 1 stycznia 1919 roku wstąpił do Straży Ludowej i na terenie Pępowa z bronią w rękę pełnił służbę pod dowództwem komendanta Franciszka Twardowskiego, za co Uchwałą Rady Państwa Nr 0/898 z 4 listopada 1958 roku został odznaczony Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym. W 1919 roku został zaciągnięty do 57. pułku piechoty wielkopolskiej, następnie przeniesiony do 17. pułku ułanów wielkopolskich w Gnieźnie, do którego raz jeszcze został powołany w 1922 roku (nazwy pułków z 1920 r.). Ojciec Józefa, Piotr Krajka (1876-1919), wraz z księdzem Tomaszewskim był współtwórcą Rady Ludowej w Pępowie. W 1926 roku Józef Krajka otrzymał patent na prawo noszenia Odznaki Pamiątkowej Wojsk Wielkopolskich, która była jedną z najważniejszych nadawanych nagród wojskowych czasów międzywojennych.

Po zwolnieniu ze służby wojskowej, po nagłej śmierci ojca, prowadził wraz z matką gospodarstwo rolne, którego spadkobiercą został w 1928 roku. W 1929 roku zawarł związek małżeński z Marianną Biernacką z Gębic. Miał sześcioro dzieci: trzech synów i trzy córki.

Przed II wojną światową był kierownikiem Koła Związku Powstańców Wielkopolskich, który to Związek działał do 1939 roku, po wojnie został reaktywowany, a w 1949 roku wszedł w skład ZBoWiD. Przed II wojną światową i krótko po wojnie był sołtysem w Pępowie. W czasie okupacji został wraz z rodziną wysiedlony do Krzekotowic. W 1960 roku otrzymał Odznakę Grunwaldzką. Zmarł 4 lutego 1971 roku. Pochowany został na cmentarzu w Pępowie.